

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals., Estranger, 18 rals.

AL RESSUCITAR.

▲ 'u venhen: ja torném á serhi. Alguns dias endarrera, al morir, varem prometre que ressucitariam, y aquí 'ns tenen contents com sempre, y com sempre disposats á seguir pèl mateix camí. ¿Com sempre hém dit?

Las ganas prou hi son, pero.... Pero, es precís dirho: 'l decret que 'ns vá matar, ab tot y matarnos, era prim y curt com una agulla. Figúrinse que será avuy, que la lley de imprenta que nosaltres no hém estrenat encare, se 'ns figura afilada y llarga com un punyal.

Nosaltres nos creyam que al despertar sentiriam lo perfum de las flors de una primavera anticipada, y ¡amigo! per tota olor hém sentit la pestilencia de llum apagat.

¡Si será que 'ls fiscals de imprenta, agitant la nova lley, á tall de ventall, ja s' entretenen apagant periódichs!

¡Ay pobres de nosaltres!

Pero... bah, bah, jo encench, y succeheixi lo que succeheixi.

Y ja que tinch la llum encesa, comensém á regoneixe 'l terreno.

Descubriments:

A la lley de imprenta, hi ha un títol que 's diu tercer, y un article 16. Ja 'ls dich que ni 'ls empedrats més dolents de Barcelona tenen tants sots, tants alts y baixos y tants paranys com aquest article

Escoltin:

Es un delicté de imprenta: Atacar directament ó ridiculisar á la religió ó als capellans.

Ja 'u venhen: en aquest enterro de la prempsa espanyola 'ls capellans ván davant. Y no dich res més perque no 'm surtin ab que 'ls ridiculiso.

Es un delicté de imprenta: Fer befa ó escarni de qualsevol altre religió que tinga prosséllits á Espanya.

Aixó no vá pèls periodistas, sinó pèls predicadors. Per desgracia 'l clero se 'n riu de la lley d'imprenta.

També es un delicté, deixant apart lo que prescriu lo Códich, ofendre á la persona del rey, aludir ab falta de respecte ja directa, ja indirectament als seus actes ó á las sévas opinions, suposarlo subiecte á responsabilitat, desconeixe 'ls seus drets, la séva dignitat ó las sévas prerogativas, y finalment donar noticias sobre fets ó actes que 's puga creure racionalment que redundan en lo seu desprestigi.

Es tant prim y tant trencadis aquest article, que acluso 'ls ulls y passo de llarch.

Article quart: Atacar directa ó indirectament la forma de govern, proclamar máximas ó doctrinas contrarias al sistema monárquich constitucional, conspirar directa ó indirectament contra l'ordre legal.... y no vull copiarne més, perque ja n' hi ha prou, y vaig veient que ab aixó de amenassar ab pena de la vida als conspiradors indirectes, la lley d'imprenta sembla feta per en Puig y Llagostera.

Quint: Ridiculisar ó injuriar als cossos legislatius, ó posar en dupte la legitimitat de unas elecciones generals de diputats ó de senadors.

Lo qu' es per mí, que fassin lo que vulgan: totas las elecciones son legals. ¡No faltava més!...

Desfigurar maliciosament las sessions ó 'ls discursos dels senadors ó dels diputats y ofendre 'ls per las opinions ó doctrinas que manifestin; atribuirlos paraulas ó conceptes que no constin en lo *Diari de sesiones*, publicar noticias que pugan favorir las operaciones del enemich en temps de guerra, ó qualsevol que puga promoure discordias ó antagonismes entre 'ls cossos del exércit, ó que de qualsevol manera y en qualsevol forma 's dirigeixin al quebrantament de la disciplina militar. Tot aixó, 'l maliciosament, la qualsevol manera y la qualsevol forma, tot es delicté.

També 'n es: defensar ó exposar doctrinas contrarias á l'organissació de la familia y de la propietat, ó que 's dirigeixin á concitar unas classes contra las otras: donar noticias falsas que pugan alarmar á las familias (¡pobrets!); desfigurar lo sentit dels documents oficials (¡pobrets!); provocar á la desobediencia de las lleys ó de las autoritats constituídas; ofendre y ridiculisar als reys estrangers ó als representants diplomátichs y finalment atacar la inviolabilitat de la cosa jugada ó dirigir amenasas y diciters contra 'ls jutjes, magistrats ó funcionarios públichs encarregats de perseguir y castigar los delictes.

Total: tretze articles; tretze, lo punt de las donas.

¿Tretze vol que sigan lo govern?

Donchs endavant, tretze son tretze: que aquest es lo punt, no de las donas, sinó de la *Campana de Gracia!*

Vostés mateixos, calculin la nostra situació.

Una lley aixís esparvera, lliga, perturba, mata de una mirada.

Y nosaltres no volém morir.

Sense ser conservadors tenim l'instint de la conservació molt desarrollat.

Y aixó vol dir primer que procurarem conservar-nos dihent ab mitja paraula lo que no poguem dir ab una; y segon, que tot lo que no poguem dir ho conservarem dintre del sarró, per treure 'u quan siga hora.

Algun dia será.

Pèl moment la llum torna á ser encesa. ¡Veyám fins á quán durará! Endavant las atxas.

P. K.

DE DIJOUS Á DIJOUS.

DOCH de bó tenim que dir de teatros en la present senmana.

Comensém per lo Liceo ahont s, ha cantat ab desgraciad éxit la preciosa ópera *Dinorah*. Cantába la part de protagonista la Sra. Rubini, la de barítono lo Sr. Moriani, la de tenor lo Sr. Nouvelli y las secundarias estaban confiadas á la Armandi, á la Ferrer y al Sr. Meroles y Puig; tots ells cantan bé, tots tenen condicions per los papers que tenian confiats y no obstant la ópera anava malament. ¿Volent saber perquè? Jo m' estava al quart pis; perque la *Campana de Gracia* quant vá al teatro vá pèls alts y un vehí quetenia al meu costat ho esplicava de aquesta manera: Una vegada teniam de fer un arròs: teniam bona cassola, bons pollastres, millor congre, no 'ns faltava ni canyella, ni aygua, ni foch, ni res y ab tot varem fer un bunyol que no 's vá poder menjar. El perquè, vá ser perque no teniam cuinè que sapigués guisar-lo. *Dinorah*, no 's vá poder sentí perque no hi vá haber mestre que la dirigís; perque portar una ópera vol dir alguna cosa més que marcar lo compás no sempre ab la exactitut deguda, ni ab la interpretació filosófica de las situaciones que espresá 'l compositor.

Al Teatro Principal entre *Almonedas* y *Mignons*, passa la vida. Tanta variació casi 'ns recorda aquell quento del dispesè que 'l dilluns donava monjetas y 'l dimars llantías y 'l dimecres llantías y 'l dijous monjetas y 'l divendres monjetas y 'l dissapte llantías y 'l diumenje llantías y monjetas per variar. Sort que aquesta monotonía la ha vinguda á interrompre la familia Spira.

¿Saben que fá la familia Spira?

Figúrinse una nena de dotze anys que toca l'armonium acompanyant á sis nens que 'l major té déu anys y 'l més petit dos. Aquestas criaturas están drets ó assentats al voltant d' una taula en la que hi ha cinch dotzenas de campanas grossas, mitjanas, petites y de totas menas y ab més exactitut que la de molts orquestas de professors, quan sont dirigidas per certs mestres, tocan las pessas mes notables de las millors óperas y zàrzuellas. Lo públich los aplaudeix ab entussiasme y la *Campana* figúris si 's queda muda al veurer lo triunfo dels seus colegas.

Un espectador preguntava: «¿Quí sap si los noys Spira tocan la Marsellesa?»

Nosaltres creyém que nó. No perque no la sápigán, sino per por del fiscal.

Romea ab *La fals* al coll esperán *Los combats del cor*, drama del autor de *Los misteris de familia*.

L' Odeon ab los dramas del Sr. Piquet.

Novetats, á benefici de seu director l' aplaudit actor D. Anton Tutau, nos doná á conceixer lo drama

del Sr. Sellés *Maldades que son justicias*. Aquesta producció, si bé notable per la forma, rica en pensaments elevats y abundant en situacions dramàtiques, adoleix ab tot de monotonia, y d' aquí cert esllanguiment, que fa que l' acte ters desdixi del primer. Lo públich ab tot aplaudí y cridá á la escena á tots los actors que 's distingiren en la representació.

La mateixa companyia pesá en escena lo drama *Tal farás tal trovarás*, que feya anys no 's representava, y lo públich aplaudí y cridá al autor y als actors que 's distingiren en la execució, als finals de 'ls actes segon y ters.

Los demás teatros del Paseig de Gracia van tirant ab comedias de mágica vellas, y algun preparant de noves, de las que 'n darem compte si valen la pena.

UNA historia trista.

Un jove de 32 anys, metje de Aldover, Joseph Gisbert y García, anant de nit á visitar á un malalt, dona cop-de pit á un carro que hi havia al mitj del carrer, y contréu una malaltia que l' impossibilita d' exercir la seva professió.

Agota tots los recursos, y malalt y afligit, acut al Hospital de Barcelona.

Colocat en una de las quadras, rodejat de infelissos desgraciats, vá morir l' últim dissapte.

Los alumnos, los metjes, tothom, atés que 'l malalt era un facultatiu, víctima del compliment del seu deber, varen demanar al prior que 'l trasladessin á un cuarto de preferencia.

—Y hé, ¿qu' es un metje? vá dir lo sacerdot.

En concepte de aquets ministres del Senyor, las portas de las preferencias s' obran ab los diners y no ab las virtuts.

Aixó es trist; pero es cert.

* *

Alumnos y metjes del hospital, en número de més de 500 varen acompanyar lo cadáver al cementiri, van costejarli un ninxo; varen fer una commovedora protesta contra la falta de consideració tinguda ab aquet mártir del deber.

* *

Un detall:

Lo malalt Gisbert vá entrar al Hospital vestit, encare que pobremet.

Lo cadáver vá ser entregat sense pantalons.

¿Que s' havian fet?

Aixó també es trist; pero també es cert.

* *

San Martí, partia la seva capa ab los pobres.

Lo prior del Hospital, no 's vá treure 'ls seus pantalons per vestir á un cadáver. Y aixó que portant la sotana, ningú se'n hauria adonat.

Y francament, las calsas, lo prior del Hospital casi bé las porta una mica massa.

Paraulas del Brusi:

«En Cánovas es lo cap y en Martínez Campos lo brás de la restauració.»

Donchs mirin, al ferse la restauració es probat que 'l cap pensava una cosa y que 'l brás ne vá fer un' altra.

Y are actualment, entre aquest bras y aquest cap hi ha 'ls abismes del Atlántich.

Dissapte de la senmana passada vá celebrar á Tarrassa una mascarada, lo Cassino dels Amichs.

Vá recorre 'ls mateixos carrers que havia recorregut la professó dels missionistas, y entre las disfressas hi anavan pendons, tabernacles y lemas.

En un pendó s' hi llegia:—¿Qué n' estém de contents!

En un' altre:—¿Are ray que hi ha tanta llana!

Una máscara anava montada dalt de un burro ab un lema que deya:—Mientras hi haja burros anirém á caball.

Aquesta mascarada vá fer riure á tota la ciutat, menos á uns quans neos, que no poden sentir á parlar de llana ni de burros, sense donarse per aludits.

Tenim de fer present tant als corresponsals com als particulars de fora que 'ns demanan Almanachs de la Campana, que no podém servirlos per la senzilla rahó de que la edició ha quedat agotada.

Lo dimars dia 4 comensan los balls de máscaras de la societat Latorre. Las targetas son molt pre-

ciosas. Las del programa figuran un quinqué. L' idea es molt oportuna.

Lo dijous comensa la Societat Romea, y 'l millor elogi es dirlos que 'ls cartells, las targetas y 'ls programas están confiats al Srs. Soler y Revirosa, Planas y Gaspar.

A Figueras un tal Bosch, antich gefe carlista de Llayers y un jesuít estavan reclutant xicots per portarlos á Fransa, dihent qu' entrarian al colégi de Beziers, que 'ls vestirian y que serian libres de quintas.

Vá marxá 'l convoy d' aquests futurs voluntaris de D. Carlos, y al arribar á la frontera, com que no anavan despatxats en regla, no ván deixarlos passar, y entre las disputas fins van perdre 'l pasatge.

Es lo que t' això de anar pèl carril. Los enemichs de la civilitació ván á pata, ó 's quedan á casa.

En lo Teatro familiar de Sans, després de representarse *El nudo gordiano*, vá estrenarse una pessa en un acte *La mesa del cafetero* del nostre col·laborador Perico Matalassé, sent sumament aplaudida.

L' autor vá ser cridat á las taulas. Lo felicitem per aquest triunfo.

Diumenje passat ván inaugurar las conferencias populars á l' Ateneo barcelonés.

Vá parlar sobre 'l passat, lo present y 'l porvenir de las classes treballadoras la nostre ilustrat correligionari D. Manuel Angelon, y es inútil dirlos que vá ferho com acostuma sempre que parla, ab eloqüencia, oportunitat y ab un criteri molt sá y molt liberal.

Molts y molt justos aplausos vá recullir de la concurrència, que omp'ia 'l saló de gom á gom, entre la qual hi havia un gran número d' obrers.

Demá diumenje, á dos quarts de onze continúan las conferencias, y parla 'l Director de la Campana de Gracia y de la *Gaceta de Catalunya*, Sr. Roca y Roca.

No 'ls diré res més, sino que l' entrada es pública.

Durant la nostra suspensió ha mort á Vilanova 'l pare polítich del nostre correligionari Sabat, un dels rehens que al entrar los carlins á Molins de Rey, van calocar á la vanguardia al atacar l' Iglesia parroquial, ahont se defensavan los valents voluntaris.

Acompayém á la seva familia en lo sentiment.

A Masquefa 'l rector vá cridar al pare del noy que vén la Campana, dihentli que no l' hi deixés vendre aquest periódich, y qu' ell en cambi n' hi proporcionaria un altre titolat *La Quinzena de Sant Isidro*.

Per mor de Deu, Sr. rector de Masquefa: miri que nosaltres encare no l' hi hem dit á cap feligrés:—No fassas dir cap missa al rector. Ja t' enviarém un capellá que te las dirá més barato.

Ataqui la impietat; pero respecti 'l comers, y advertiteixi que nosaltres no veném la Campana sino á qui la vol comprar.

S' ha nomenat una comissió per honrar la memoria del general Espartero.

Al efecte s' ha obert una suscripció pública, y segons sigan los quartós, serán los obsequis.

Creyém que tots los liberals, contribuirán en pech ó en molt ó en tot lo que puguin á enaltir lo recort del gran ciutadà.

En la administració de tots los periódichs s' atmeten suscripcions; y naturalment també n' atmetém á l' administració de la Campana de Gracia.

ITORNÈMHI!

Tóquina! Ja som aquí més decidits y esmolats, més alegres y trempats del qu' eram ans de mori.

¿Qué 'ns debuen havé anyorat!

Passar tota la senmana

y no llegir *La Campana!*

Sort que al fi ja s' ha acabat.

Ja se sab: la suspensió

passa com qualsevol mal;

las feridas del fiscal

son de fácil curació.

Y aquí 'ns tenen que ja estém

tant aixerits y tant sans,

y que, com feyam avans

d' avuy endavant farem.

Es dir... farem, jo 'm propasso,

¿quí sab ahont serém demá?

¿quí sab si algú tornarà

á clavarnos un trastasso?

De tots modos mans á l' obra:

farem tot lo que puguém, que al fi y al cap si no 'u fem, lo prometre no fa pobre

¿No 'n tenim pocas per dí

del g bern, dels concejals,

dels treballs electorals,

del aygua, del pa, del ví;

de's que may no volen caure,

dels que molt prompte cauran,

dels que després pujarán,

de 'n Fontredona, de 'n Faura;

dels quartets que 'l govern gasta,

del estat de la marina,

dels porchs y de la trichina,

de 'n Cánovas, de 'n Sagasta!

Vegio si n' hi ha un bon cabás:

tanta abundancia enamora;

á cada instant, á cad' hora

lo govern vol treure 'l nas

y 'ns fa veure un nou enredo,

un nou plan descabellat,

tal pastel, tal disbarat,

que francament canta 'l credo.

Ja 'm sembla que més de quatre

dirán de molt mala gana:

—¿Ja torna aquesta Campana?

¡Bo! no 'ns en faltava d' altre!

Si senyors: altra vegada,

sona y sempre sonará,

y pica y picará

ab la seva batallada.

Qui se 'n senti, que no 's queixi;

qui estigui atrassat que trasqui;

qui tingui picor que rasqui

qui no l' hi agradi... que 'n deixi!

A n' aquí tenim per mengua

no dí 'l que sem' clá y llís:

los catalans som aixís,

no tenim péls á la llengua.

Endavant donchs sempre mes,

y campanada á tot bitxo:

salut, senyors, á lo dicho,

tornémhi que no ha estat res.

C. GUMÀ.

S' xocant:

Lo diumenje passat havia de sortir per aquets carrers una professó de missions.

Y vá ploure y la professó vá corre per dintre.

De manera que quan feyan rogativas perque ploqués, feya sol; y are que necessitavan lo sol, vá ploure.

* *

Una noticia sobre las missions:

Uns dels predicadors encarregats de edificar á las ovellas, en la Catedral, se diu Padre Lobo.

Jo com á ovella, que també dech serne, perque també ván batejarme, allá ahont hi ha 'l llop, no m' hi acosto.

Tornant de Sans ab lo tramvia, lo célebre concejal Batllori...

¡Vá caure!

Si senyors, vá caure, y 's vá omplir de fanch fins al clatell.

Hi ha ocurrencias molt agudas y aquesta es de las millors:

¡Mirin que hi ha un regidors que donan unas caigudas!...

Una caricatura de un periódich italiá:

Lo Papa s' está abocat á una finestra ab un salpassé á las mans, fent aspérgis.

En lo cel plé de fum y ennuvolat s' hi llegeixen tres lemas: «Socialisme, Nihilisme, Revolució.»

Y diu al péu de la lámينا:—Que 's desenganyi, ha fet tart: per apagar aquets incendis, no hi ha al mon prou aygua beneita.

Un quènto dels Debats de Madrid:

Afeitava un barber á un parroquiá, y ho feya malament y pèl sistema antich, es á dir ficantli un dit á la boca al pasarli la navaja per la gata.

De prompte enretira 'l dit ab rapidés, y exclama:

—Caramba, quin cutis tan fi que t' vosté. Miri, ab la navaja m' hi fet un tall al dit que l' hi tenia dintre de la boca!

Vels' hi aquí lo que l' hi passa al govern ab las

¡NANG!

Zero y van..... ja hem perdut lo compte.